

311. Čtenář a sociální sítě – ano, či ne?

Sociální sítě, zvláště pak Facebook, se staly fenoménem dnešní doby, který prostupuje téměř všechny věkové kategorie. A jestli nevstoupil razantně mezi lid s vyšším věkem, pak tam byl plně nahrazen alespoň komunikátorem Skype.

Nedávno mi přišla výzva z Facebooku, abych komusi popřál k jeho narozeninám. Ač tuto instituci už dávno nenavštěvuji, podíval jsem se, jestli se snad něco nezměnilo. Na stránce onoho člověka na mne pomrkávali jeho „přátelé“, z nichž většinu znám a vím, že jsou to čtenáři Poselství.

FB je věc „moderní“, jenže tento svět lidem už dávno nepředkládá žádné skutečně dobré věci pro ducha, ale jen různorodá pokušení, proto jsem si znovu uvědomil, že by mohlo být užitečné se nad spojením pojmu Facebook a čtenář trochu zamyslet...může to být pro někoho snad užitečné a tak to učiním takto „veřejně“. Já mám v této věci „jasno“, ale nedávno se mne jeden čtenář ptal na můj názor s tím, že mezi jeho přáteli ani zdaleka tak jasno není.

Raději zopakuji to, čím své úvahy zarámovávám. Toto nemá být žádný „návod, co dělat“, ani co přijímat, či odmítat. Má to být jen inspirace pro vlastní zamýšlení člověka ve smyslu – může na tom něco být? Nebo, já jsem přesvědčen o tom svém názoru, ten je jistě správný...

A já, vážení, to nikomu neberu...

Před lety, kdy se FB objevil, mne sice nijak neuchvátil, protože jsem si velmi rychle uvědomil jeho „temné stránky“, skryté pod těmi „přátelskými“, ale říkal jsem si – co člověk neprožije, nemůže hodnotit. Tak jsem si zřídil hned dva profily, jeden osobní a druhý profesní. Po velmi krátké době mírného uspokojení z toho, že jsem něco vytvořil, jsem velmi brzo došel k poznání, že nemám nejmenší chuť veřejně sdělovat každý svůj pocit, každý svůj vlastní prožitek „sdílet“ s ostatními. Dokonce nemám ani chuť vše, co kde uvidím, hned plácnout na svou stránku, všechno okomentovat, aby všichni znali mé názory, jak je tam zvykem. Přišlo mi to vše neuvěřitelně „masové“, všichni dělali to, co ostatní a tak se z nich stala jakási „parta stejných“. Ale i přes snahu zveřejňovat informace jen „užitečné“ se nedalo zabránit tomu, že ostatní zveřejňovali totéž a přitom o tom všichni tlachali tím naučeným FB způsobem /...ale kde je pak to doporučené Mlčení?/. Všichni používali stejné metodiky, které jsou tam přímo dané – lajkování, přátelství, sdílení, apod., ale přitom vlastně používali i stejný postup „sdílení“ zajímavostí a tak vlastně všichni dělali totéž. Že jeden měl trochu jinou informaci, než druhý, což dlouho nevydrželo, protože ten druhý to rychle od prvního převzal. Publikování cizích vznešených a moudrých vět, bez vlastní alespoň trochu moudré myšlenky mi připadalo jako „chlubení se cizím peřím“ a kdybych to měl taky provádět, připadal bych si jako „člen klanu“, ale já chtěl být vždy individualitou, ne kopií kopie, která navíc už byla jen naklonovanou kopií nesčetných jiných kopií.

Jako čtenář PG jsem po létech nejen pochopil, ale i přijal jako součást své životní cesty jednu základní snahu. Smyslem našeho putování pozdějším stvořením je získat vlastní jedinečnou osobnost. Vnitřně se mi už zcela automaticky a samovolně příčí být „členem jakéhokoliv klanu“, ale nejen ve smyslu nějaké skupiny, ale i ve smyslu přejímání cizích názorů, napodobování jiných lidí, přijímání „modernosti“ a všeho, co mne někam „škatulkuje“.

Jako čtenář Poselství se snažím přemýšlet o všem v širším měřítku a nenechat se polapit mechanismem lidského světa, který, jak známo, vede jen do propasti, dokonce i tehdy, když po celou dobu cesty k tomu hraje krásná hudba a z ampliónů šeptá, řve a lichotil hlas, který mluví o světle, lásce, dobrotě a lidskosti.

Pokusím se tedy nad mechanismem sociální sítí zamyslet jako „čtenář“, nejen jako někdo, komu se to líbí, nebo nelíbí.

Tak přemýšlím o zákonu přitažlivosti stejnorodého. Že, když se k něčemu dobrovolně přidám, tak se s tím spojím...a nemůže mi být pomoheno, protože má svobodná vůle přece rozhodla, že já to CHCI... Přemýšlím o tom, že když se spojí vyšší duch s nižším, stáhne ho to k tomu nižšímu. Taky přemýšlím o tom, že když se vzdám vlastního formování svých, byť třeba omylných názorů a přebírám cizí, můj vývoj nepokračuje. Nepokračuje, nemoudřím, nezískávám vlastní zkušenosti, které jediné si odnáším, jako výsledek mé vlastní vnitřní činnosti, ale když přeposílám cizí moudra, lajkuji cizí názory,

aniž znám pozadí těch názorů a jejich tvůrce a tak se stávám jen hlásnou troubou druhých, ale já sám jsem cizím moudrem nepolíben. Ovšem, jistý „přínos“ to přece jen má - jsem s ostatními důkladně spojen.

Sociální sítě vznikaly s nějakou ideou. Tehdy jako prostředek „lidové zábavy“ nejdříve mezi studenty, později i mezi ostatními. Povšimněme si ale dnešní podoby FB. Je využíván téměř všemi firmami k nalákání zákazníků. Je využíván politiky, aby vytvářeli nějaké odezvy mezi lidmi a tak formovali svět podle své představy. Ale ta jejich „představa“, ať už se tváří jakkoliv, málokdy sdělí skutečný úmysl. A tak se stává opět jakýmsi manipulačním prostředkem. Sociální sítě se staly nástrojem, který je využit cizími rozvědkami k rozvrácení nějakého státu, pokud to cizí mocnost právě potřebuje. Barevné revoluce, tak oblíbené k rozvrácení státu a národa, k rozeštvání občanů a jejich postavení se proti sobě...na to jsou sociální sítě ideálním nástrojem a jsou k tomu masivně a cíleně využívány. Také zločinci jich využívají, i různé neziskovky k organizování protestů, manifestací, vzpourey proti státnímu zřízení, což vše přináší jen nepokoje, nenávisť a tříštění. Facebook už dávno není lidovým nástrojem pro komunikaci mezi jednotlivci, ale stal se mocenským nástrojem pro ovládání národů a lidstva. A k tomu samozřejmě patří špehování, fízlování a navádění k udavačství. Kontrola příspěvků, jejich mazání, když neodpovídají uznávané doktríně. Kamufláž, že jsou odstraněny jen nenávislné výroky je samozřejmě pouhou kamufláží, protože se uplatňuje jen na to, co se státu hodí, ale kde je mu vítána pomluva, tam nezasahuje. Nejde tu tedy o dobro, jak je to demonstrováno. Ale jen o selektování názorů na ty politiky a vůdci uznané a na názory JIMI neuznané... Dobro, nenásilí a morálka s tím nemají naprosto nic společného, jsou jen zneužity, aby se manipulaci dodala pěkná vnější forma.

Sociální sítě vnímám jako nebezpečné a pro duchovního člověka nežádoucí hned v několika ohledech.

Jednak se snaží vytvořit určitý „umělý svět“, ve kterém se neznámí lidé zaštití cizími ušlechtilými názory, nebo dokonce i falešnou identitou a do tohoto světa účastníka zatáhnout, dokonce se jej snaží na něm učinit závislým... To proto, že tento svět je „lepší“, než ten skutečný, podobně, jako příběhy tzv. „červené knihovny“. Tak účastníky vytrhují z normálního, přirozeného prožívání života a vytváří v nich umělou představu „virtuálního světa“ krásných myšlenek, ušlechtilých lidí a dokonce vytváří i představu „umělých přátelství“, uzavíraných, jak na běžícím pásu jedním kliknutím. V normálním vývoji je člověk svázán s určitým, omezeným počtem jiných lidí, se kterými má prožitím vytvořena osudová vlákna a se kterými se má v pozemské inkarnaci setkat a věci uzavřít. Žádné „davy přátel“ nepatří do tohoto zákonitého prožívání, ale naopak uměle vytváří další svazky, které „nebyly v plánu“.

Jsmo varováni před tykáním, protože vytváří „nepřirozené svazky“. Podobně jsme si vytvořili novou svazující formu „Facebookových přátelství“. Když se mi čtenář chlubí, že už má několik set „přátel“ na Facebooku, nemohu se s ním z toho radovat, nechci jej ale ani kritizovat - tak jen mlčím...

Na sociálních sítích vznikl „zvyk“, co nejvíce sdělovat své osobní postoje, pocity, zkratka „obnažit svou duši“ veřejnosti, nebo alespoň svým „přátelům“. V Poselství čteme o škodlivosti psychoanalýzy, jako nástroje, kterým lékař obnažuje duši pacienta, čteme, jak je to škodlivé. Tento nešvar, který tehdy, když bylo Poselství napsáno, alespoň stál na „dobrém úmyslu“ lékařů. Dnes se z toho stal masový zvyk, nad kterým už moc lidí nepřemýšlí a jen jsou do něj dobrovolně zavlčeni, protože je to zvykem a oni „cítí“ potřebu se někomu svěřit, aby mohli být chváleni, nebo litováni. Zkrátka, aby byli středem pozornosti a tak si vynutili zájem o svou osobu, protože se cítí „opuštěni“. A je to pravda, jsme opuštěni, ale ne lidmi a proto ani tisíce „přátel“ nám nemohou zacetit tu prázdnotu v duši, která vznikla dobrovolným opuštěním Božího řádu.

Sociální sítě tak zdánlivě člověku naplňují prázdnotu světa, ale ve skutečnosti jej ještě více vytrhují z Božího řádu a tím jeho samotou posilují. Místo toho jej stále pevněji začleňují do jiného řádu. Ten ale nevytvořil Stvořitel, ale člověk a ať už byl kdysi, při vzniku sítí, úmysl jakýkoliv, dnes tyto slouží jako síť na lapání duší a jejich odvláčení do cíleně ovládané masy řízené někým o kom účastníci neví. Ale kdyby se trochu informovali alespoň pozemsky, pochopili by, že tyto sítě dnes slouží politickým, propagandistickým, obchodním a manipulačním cílům. Zdánlivá „svoboda“, kdy je účastníkům ponechána iluze, že si vzájemně sdělují užitečné a pěkné věci, je jen vnějším hedvábným obalem, který skrývá to, že všichni jsou při tom sledováni, je vyhodnocována každá jejich myšlenka, jsou

třídění, evidování a zařazování pro možné další použití, nebo vydírání. Jak se říká „Velký Bratr nás stále sleduje“. Naše názory, příklony, obluby slouží v nejlepším případě k cílení reklam, v horších případech k evidenci našich nežádoucích postojů, nebo slabin, což se dá výborně použít pro naše ovlivňování. Zatím je mnohé z toho skryto a projeví se jen v mazání příspěvků, blokaci účtů, ale pod povrchem jsou všichni účastníci pod bedlivým dohledem, dnes už automatických robotických systémů a umělé inteligence.

I naše představa, že když si vytvoříme svou „uzavřenou“ skupinu jen vybraných členů a veřejných diskuzí i aktivit se neúčastníme, že v tom případě jsme vyklouzli z tohoto systému, i to je pouhá iluze a přání. Je pravda, že se tak nemusíme přímo verbálně spojovat s celým Facebookem, ale ze systému jsme stejně nevyklouzli. A většinou si i my sami ponecháme ty „nástroje“ systému, tedy to lajkování, sdílení, přeposílání, apod. – už to je zcela zřejmé „spojení“ s tím, co dělají i ti ostatní. Ale navíc i uzavřená skupina je plně pod dohledem počítačových systémů a lidí, kteří u nich sedí a ti jsou zase ovládání politickou a propagandistickou mocí, ať už vědomě, nebo jen „pravidly“, které musí dodržet...

Přitom je jistě možné použít nějaký softwarový systém, který je majetkem nějakého konkrétního člena té skupiny a není proto součástí „veřejného systému“, jako jsou sociální sítě. Ten soukromý jistě není tak populární, jeho použití vyžaduje nějaké znalosti a je „odříznut“ od té masovosti, což neumožňuje to velké sdílení na všechny strany. Ale dává to jistou izolaci a ochranu...

Když používáme nějaký takový veřejný systém, je to vždy o dobrovolném rozhodnutí. Tím dobrovolně bereme na sebe všechny důsledky a přijímáme všechny pravidla toho systému. I právní dopady a důsledky jsou pro běžného uživatele nedohledné, ale duchovní, kdy svým souhlasem s licenční smlouvou a podmínkami užívání, doslova „podepisujeme smlouvu, mnohdy, jak se říká s Dáblem“, si těžko můžeme představit až do nejzazších rozvětvených vláken. Dnes, když si jen koupíte počítač s operačním systémem Windows 10, musíte na několika obrazovkách souhlasit s mnohými „pravidly“, ale celou licenční smlouvu Eula, čte málokdo a i právníci nemají zcela jasno, k čemu všemu se člověk „upsal“. Počítače v dnešním světě jsou pro některé úřední jednání vyžadovány a někdy se bez nich dají věci zařadit obtížně. Jejich používání mívá alespoň nějakou „užitečnou a praktickou rovinu“. Ovšem bez sociálních sítí může člověk žít zcela bez omezení. A jestli si našel nějaké zaměstnání, které ho nutí k používání sociálních sítí, pak by se, jako člověk s širším rozhledem, měl zamyslet, jestli je to skutečně „dobré zaměstnání“, když ho k něčemu takovému nutí. Měl by se nad tím zamyslet v duchovních souvislostech, ne jen v ekonomických.

Přísně vzato, nejčistší řešení by bylo odvrhnout většinu dnešních technologií, ale tím by se člověk příliš izoloval. Tak je užitečné alespoň důkladně zvažovat, co a jak omezit, najít tak ještě snesitelnou variaci, při které se člověk, co nejvíce ochrání před svody tohoto lidského světa.

Já jsem sociální sítě odmítnul jako nástroj, který lidskému duchu neprospívá. Nesoudím však nikoho, kdo je používá, ani zde neradím, aby s tím každý přestal. Vše je vývoj, nebo by alespoň měl být. Je ale, podle mého, vždy užitečné se na vše podívat z vícero stran a především si položit dvě zásadní otázky:

1/ Prospívá to mému duchu?

2/ Je-li to duchovně prospěšné, není podivné, že tento temný svět lidí to podporuje a propaguje, když vše ostatní, skutečně duchovní, křiví, potlačuje a umrtvuje?

-ZF-